

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Sžo/26/2015
Identifikačné číslo spisu:	1014200564
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1014200564.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci navrhovateľa: O. A., trvale bytom B. T. XX, I., proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 8/2014-KaBA (9945/2013), ČRZ: 13925/2014 zo dňa 12. marca 2014, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/33/2014-36 zo dňa 04. novembra 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/33/2014-36 zo dňa 04. novembra 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 12Sp/33/2014-36 zo dňa 04. novembra 2014 podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. 8/2014-KaBA (9945/2013), ČRZ: 13925/2014 zo dňa 12. marca 2014, ktorým tento podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z. z. (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z. z.“) rozhodol tak, že navrhovateľovi nepriznal nárok na poskytovanie právnej pomoci na základe jeho žiadosti z 31. decembra 2013 o ustanovenie advokáta na zastupovanie v súdnom spore vedenom na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 8C/181/2009.

O trovách konania rozhodol súd s poukazom na § 250k ods. 1 OSP s použitím § 250l ods. 2 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože navrhovateľ v konaní úspešný nebol a odporca zo zákona toto právo nemá.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok vo výške 35 € krajský súd rozhodol podľa § 2 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, nakoľko tento podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Krajský súd dospel k záveru, že odporca rozhodol vecne správne a v súlade so zákonom, keď vo veci navrhovateľa, v ktorej žiadal o priznanie nároku na právnu pomoc mal za to, že nie je vylúčená zrejma bezúspešnosť sporu. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ si na Okresnom súde Bratislava I. uplatnil nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a žiadal o odškodnenie z titulu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú Národnou radou Slovenskej republiky následkom nesprávneho legislatívneho postupu pri schvaľovaní zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. Uviedol, že zákon č. 514/2003 Z. z. nikdy neobsahoval (rovnako ako zrušený predpis č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom) a ani neobsahuje žiadne ustanovenie, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že sa vzťahuje aj na zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú normotvornou činnosťou Národnej rady Slovenskej republiky. Konštatoval, že § 1 cit. zákona jasne ustanovuje predmet úpravy. Prisvedčil tvrdeniu odporcu, že novelou tohto zákona č. 412/2012 Z. z. účinnou od 01. januára 2013 sa zodpovednosť štátu za jeho normotvornú činnosť priamo a nepochybne z pôsobnosti zákona vylúčila. Dal do pozornosti, že uvedený právny názor potvrdil aj samotný navrhovateľ, keď prezentoval závery článku uverejneného v časopise Zo súdnej praxe č. 1/2012, podľa ktorého súčasná právna úprava zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú legislatívnou činnosťou pred súdmi Slovenskej republiky vylučuje, avšak súčasne poukázal na potrebu ju riešiť. Stotožnil sa so závermi vyslovenými v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 48/03 a v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/43/2009, v zmysle ktorých prípadné pochybenia Národnej rady Slovenskej republiky pri legislatívnom procese nemožno riešiť prostredníctvom žaloby, nakoľko proti nim nie je de facto prípustný žiadny opravný prostriedok. Zdôraznil, že legislatívny proces nie je vykonávaním úradného postupu vo vzťahu ku konkrétnym osobám (fyzickým či právnickým), a tak absentuje príčinná súvislosť medzi normotvornou činnosťou a škodou, nevyhnutnou pre vznik akejkoľvek zodpovednosti. Priklonil sa k názoru, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci je v slovenskom právnom poriadku koncipovaná spôsobom vylučujúcim uplatnenie zodpovednosti za legislatívnu činnosť Národnej rady Slovenskej republiky, nakoľko táto nespadá do žiadnej kategórie porušení upravených zákonom č. 514/2003 Z. z.. Označil za zjavné, že právo na náhradu škody, ktoré si navrhovateľ uplatnil na Okresnom súde Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 8C/181/2009 nemožno subsumovať pod zákon č. 514/2003 Z. z.. Dodal, že z rozhodovacej činnosti súdov je zjavné, že naprávať pochybenia Národnej rady Slovenskej republiky vzniknuté v rámci legislatívneho procesu je výlučne v kompetencii samotnej Národnej rady Slovenskej republiky, prípadne takéto pochybenie môže byť predmetom konania na Ústavnom súde Slovenskej republiky. V nadväznosti na uvedené konštatoval, že spor prebiehajúci na okresnom súde v danej veci je teda sporom zrejme bezúspešným. Vyslovil, že pre naplnenie požiadavky vymedzenej v § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. je nevyhnutné, aby táto bezúspešnosť bola tak jednoznačná, že je zjavná už na základe „zbežného“ posúdenia veci. Ďalej konštatoval, že skutočnosť, že právo nemožno v zmysle platných právnych predpisov vymôcť, čo je aj prípad navrhovateľa, je zákonným ukazovateľom zrejmej bezúspešnosti sporu a odporca by postupoval v rozpore so zákonom, ak by vec posúdil inak. Zdôraznil, že uvedené nie je možné považovať za prejudikovanie sporu, ale ide o posúdenie predmetu konania v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z. podľa § 8. Ohľadom námietky navrhovateľa o porušení, či ohrození jeho ľudských práv krajský súd uviedol, že v kompetencii správneho súdu je len preskúmanie správneho rozhodnutia s ohľadom na dodržanie postupov osobitného zákona, v tomto prípade zákona č. 327/2005 Z. z.. Doplnil, že správny súd nemôže za žiadnych okolností posudzovať, či určovať, či došlo alebo nedošlo k porušeniu základných ľudských práv, môže len rozhodnúť o potvrdení alebo zrušení napadnutého rozhodnutia.

Proti uvedenému rozhodnutiu krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal navrhovateľ z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ OSP. Žiadal odvolací súd, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a

rozhodol tak, že navrhovateľovi priznáva nárok na poskytnutie právnej pomoci v právnej veci o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci, vedenej na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 8C/181/2009. Krajskému súdu vyčítal, že nepripustil iný právny názor než právny názor odporcu i napriek tomu, že navrhovateľ predložil k tejto problematike článok z časopisu Zo súdnej praxe č. 1/2012 s názvom „Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú legislatívnou činnosťou pred súdmi Slovenskej republiky“, ktorého predmetom bola otázka povinnosti štátu poskytnúť náhradu škody, ktorú utrpeli jednotlivci v súvislosti s legislatívnou činnosťou zákonodarcu a možnosť jej uplatnenia pred súdmi Slovenskej republiky. Namietal, že v citovanom článku sa uvádza, že porušenie povinností zákonodarcu, v dôsledku ktorých bola jednotlivcom spôsobená škoda, možno považovať za nesprávny úradný postup. Ďalej sa uvádza, že Národná rada Slovenskej republiky je povinná prijímať iba zákony, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi vyššej právnej sily a v prípade prijatia právneho predpisu, ktorý nie je s nimi v súlade, sa Národná rada Slovenskej republiky dopúšťa nesprávneho úradného postupu. Rovnako tak dal do pozornosti, že túto argumentáciu podporuje aj záver prezentovaný v citovanom článku, že Národná rada Slovenskej republiky je ako subjekt spôsobilý privodiť ujmu pri výkone verejnej moci označená priamo v § 4 ods. 1 písm. j/ zákona č. 514/2003 Z. z.. Porušenie právnej povinnosti zákonodarcu môže spočívať v zásade v troch pochybeniach, a to v porušení pravidiel legislatívneho procesu, prijatí právnej normy v rozpore s právnymi predpismi vyššej právnej sily, ako aj v legislatívnej nečinnosti, t.j. neprijatí právnej normy vôbec alebo v určitom čase, a to i napriek povinnosti normu prijať. Zároveň namietal, že krajský súd sa v ďalších svojich záveroch riadi vždy poukazom na novelu cit. zákona č. 412/2012 Z. z. účinnú od 01. januára 2013, podľa ktorej sa zodpovednosť štátu za jeho normotvornú činnosť priamo a nepochybne z pôsobnosti zákona vylúčila, pričom však mal právny stav posudzovať podľa zákonov platných v čase dobrovoľnej dražby, teda ku 13. februáru 2005.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhoval napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, nakoľko ho považoval za vecne správny a v súlade so zákonom. Za nedôvodné pokladal námietky navrhovateľa, že v konaní došlo k vadám v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ a f/ OSP. Súčasne poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 48/03, v ktorom sa tento vyjadril k posudzovaniu zákonodarného procesu a prípadného nedodržania, či porušenia jeho procesných pravidiel Národnou radou Slovenskej republiky. V uvedenom rozhodnutí poukázal na suverénne postavenie Národnej rady Slovenskej republiky a vyslovil, že ak táto o návrhu zákona hlasuje v súlade s čl. 84 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno jej prípadné pochybenie v legislatívnom procese považovať za nesprávny úradný postup. Taktiež dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/43/2009 zo dňa 29. júna 2010, v ktorom tento poukázal na § 18 ods. 1 v spojení s § 1 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorých ustanovení normotvornú činnosť nemožno považovať za úradný postup. Ďalej vyslovil, že prijímanie právnych predpisov nie je vykonávaním úradného postupu vo vzťahu ku konkrétnym účastníkom a chýba tak príčinná súvislosť medzi normotvornou činnosťou a škodou, keďže vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný a neprerušený. Na základe uvedeného, keď nejde o úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nemôže takýmto postupom (normotvorným) byť spôsobená škoda podľa tohto zákona. Zdôraznil, že novela tohto zákona č. 412/2012 Z. z. účinná od 01. januára 2013 explicitne ustanovila, že postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri uznášaní sa na ústave, ústavných a ostatných zákonoch nemožno považovať za nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. tak, ako to tvrdí navrhovateľ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2, § 214 ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. mája 2016 (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. fyzická osoba má právo na poskytnutie právnej pomoci bez finančnej účasti, ak

- a) jej príjem nepresahuje 1,4-násobok sumy životného minima ustanoveného osobitným predpisom a nemôže si využívanie právnych služieb zabezpečiť svojím majetkom,
- b) nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu a
- c) hodnota sporu prevyšuje hodnotu minimálnej mzdy okrem sporov, v ktorých nie je možné hodnotu sporu vyčíslieť v peniazoch.

Podľa § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. pri posudzovaní zrejmej bezúspešnosti sporu centrum prihladne najmä na to, či právo nezaniklo uplynutím času, či sa právo nepremlčalo a či je žiadateľ schopný označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, ktoré sú dôležité na zistenie skutkového stavu.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z. na účely tohto zákona je právnou pomocou poskytovanie právnych služieb osobe oprávnenej podľa tohto zákona v súvislosti s uplatňovaním jej práv, ktoré zahŕňajú najmä právne poradenstvo, pomoc pri mimosúdnych konaniach, vrátane sprostredkovania riešenia sporov formou mediácie, spisovanie podaní na súdy, zastupovanie v konaní pred súdmi a vykonávanie úkonov s tým súvisiacich a úplné alebo čiastočné uhrádzanie nákladov s tým spojených.

Spornou skutočnosťou v prejednávanej veci je otázka zrejmej bezúspešnosti žiadosti navrhovateľa o priznanie nároku na právnou pomoc podľa zákona č. 327/2005 Z. z..

Z obsahu administratívneho spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ podal dňa 31. decembra 2013 žiadosť o poskytnutie právnej pomoci vo veci navrhovateľom označenej ako „žaloba o zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o náhradu škody a nemajetkovej ujmy v súvislosti s nesprávnym...“, t.č. vedenej na Okresnom súde Bratislava I. pod sp. zn. 8C/181/2009.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v oprávnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z ustanovenia § 1 zákona č. 327/2005 Z. z. vyplýva jeho účel, a to vytvoriť systém poskytovania právnej pomoci a zabezpečiť jej poskytovanie v rozsahu ustanovenom týmto zákonom fyzickým osobám, ktoré v dôsledku svojej materiálnej núdze nemôžu využívať právne služby na riadne uplatnenie a ochranu svojich práv a prispieť k predchádzaniu právnych sporov. Štát potom sám, resp. v prevažnej miere, znáša náklady za poskytnutie právnej pomoci znevýhodneným osobám. V takom prípade je viac ako vhodné stanoviť podmienky, za ktorých bude takáto forma právnej pomoci fyzickým osobám patriť, a to predovšetkým v snahe vylúčiť zneužívanie tejto právnej úpravy. Jednou z takýchto podmienok je skutočnosť, že nejde o zrejmu bezúspešnosť sporu (§ 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z.). Samozrejme, nie je úlohou správneho orgánu prejedukovať výsledok konania vo veciach podľa § 3 zákona č. 327/2005 Z. z. z vecnej stránky. Za plne opodstatnené však treba považovať

oprávnenie správneho orgánu, aby skúmal, či v konkrétnom prípade nejde u žiadateľa o zneužitie práva, alebo napr. či už zo skutkových tvrdení žiadateľa (bez potreby vykonávať dokazovanie) nie je nepochybné, že jeho návrhu nemožno vyhovieť napr. z dôvodu zániku práva uplynutím času alebo ak je v dôkaznej núdzi. Za obdobnú treba považovať i situáciu, ak žiadateľ vyvracia skutočnosti, ktoré už boli záväzne vyriešené v iných konaniach alebo ak nemôže v súdnom konaní dosiahnuť úspech z procesných dôvodov, napr. z dôvodu včasného nepodania opravného prostriedku, resp. jeho neprípustnosti podľa procesných predpisov.

Ustanovenie § 8 zákona č. 327/2005 Z. z. nepredstavuje taxatívny výpočet skutočností, na ktoré musí odporca pri posudzovaní otázky zrejmej bezúspešnosti sporu prihliadať, avšak na konkrétne skutočnosti, ktoré sú v citovanom ustanovení výslovne uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu, má centrum prihliadať vždy. Rozsah posúdenia zrejmej bezúspešnosti sporu je v kompetencii odporcu a závisí od okolností konkrétneho prípadu.

K otázke posudzovania zrejmej bezúspešnosti sporu Centrom právnej pomoci zaujal názor aj Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí č. k. II. ÚS 253/2013-24 z 25. apríla 2013, v ktorom konštatoval, že „Posudzovanie zrejmej bezúspešnosti sporu zo strany Centra právnej pomoci podľa § 6 ods. 1 písm. b/ zákona č. 327/2005 Z. z. je pritom len posúdením splnenia jednej zo zákonných podmienok na poskytnutie právnej pomoci podľa ustanovení toho osobitného právneho predpisu, ide len o formálne preskúmanie odôvodnenosti návrhu žiadateľa o poskytnutie právnej pomoci ako osoby v materiálnej núdzi, čo v žiadnom prípade nie je možné stotožniť s právnym posúdením úspechu alebo neúspechu sťažovateľa v merite veci, čo výlučne patrí do právomoci všeobecného súdu, ktorý vo veci koná. Sťažovateľ mal navyše zachované právo zvoliť si sám právneho zástupcu mimo inštitútu právnej pomoci poskytovanej Centrom právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z. osobám v materiálnej núdzi.“

Z vyššie uvedeného vyplýva právomoc odporcu pri analyzovaní splnenia podmienok ustanovených v § 6 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. skúmať zrejmu bezúspešnosť sporu, v rámci ktorého žiadateľ právnú pomoc žiada.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že žiadna z navrhovateľom vznesených námietok v odvolaní nie je spôsobilá privodiť zmenu, resp. zrušenie napadnutého rozhodnutia. Navrhovateľ v prvom rade namieta, že súd prvého stupňa nepripustil iný právny názor než právny názor odporcu i napriek tomu, že navrhovateľ predložil k tejto problematike článok z časopisu Zo súdnej praxe č. 1/2012 s názvom „Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú legislatívnou činnosťou pred súdmi Slovenskej republiky“, ktorého predmetom bola otázka povinnosti štátu poskytnúť náhradu škody, ktorú utrpeli jednotlivci v súvislosti s legislatívnou činnosťou zákonodarcu a možnosť jej uplatnenia pred súdmi Slovenskej republiky. Ďalšie odvolacie námietky spočívali v poukaze na obsah citovaného článku. Odvolací súd má za to, že tieto nie je možné považovať za dôvodné.

Za správny považuje záver súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého pochybenia Národnej rady Slovenskej republiky pri legislatívnom procese nemožno riešiť podaním žalobného návrhu, nakoľko legislatívny proces nie je vykonávaním úradného postupu vo vzťahu ku konkrétnym účastníkom, a teda absentuje príčinná súvislosť medzi normotvornou činnosťou a škodou nevyhnutná pre vznik zodpovednosti. Dodáva, že opačný výklad by poprel zmysel a účel zákona č. 412/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorý výslovne oslobodil Národnú radu Slovenskej republiky spod zodpovednosti za nezákonné rozhodnutie aj za nesprávny úradný postup súvisiaci s uplatnením ústavnej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a/ a d/ Ústavy Slovenskej republiky. Je potrebné zdôrazniť, že Národná rada Slovenskej republiky uplatňuje svoju rozhodovaciu pôsobnosť predovšetkým schválením návrhu zákona. Vychádzajúc z koncepcie materiálneho právneho štátu formovanej na Slovensku je vylúčené, aby sa uvažovalo o právnej zodpovednosti parlamentu za prijatie nezákonného rozhodnutia schválením návrhu zákona či za opätovné schválenie zákona vráteného Národnej rade Slovenskej republiky prezidentom Slovenskej republiky. Uvedené neodôvodňuje ani skutočnosť, že rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o nesúlade

zákona s Ústavou Slovenskej republiky preukazujú, že Národná rada Slovenskej republiky sa môže a vie dopustiť rozhodovania, ktoré je nezákonné, ba aj neústavné.

Rovnako tak dáva do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej judikatúre (II. ÚS 25/2011) už uviedol, že „Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je totiž stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný.“.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ nespĺňa jednu z troch podmienok, ktoré musia byť kumulatívne splnené na priznanie právnej pomoci, konkrétne negatívne formulovanú podmienku, že sa nejedná o zrejmu bezúspešnosť konania. V takomto prípade nie je možné navrhovateľovi vyhovieť a priznať mu právnu pomoc v zmysle zákona č. 327/2005 Z. z..

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, § 250l ods. 2 OSP a § 250k ods. 1 OSP. Navrhovateľ v konaní nebol úspešný, preto mu súd právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.